

No crec en **pantocràtors** ni en **karmes**. No crec en una misteriosa cadena d'implacables causalitats capaç de col·locar cadascú *al seu lloc*. No crec en la justícia divina perquè el món ens mostra diàriament, amb actes i fets, **la injustícia**. Per això no crec tampoc en els càstigs d'un déu que tan a sovint ha pecat de no voler encarnar-se i que, per això mateix, al capdavall, mai no ha pogut expressar una veritable pietat. Crec en molt poques coses. Gràcies, però, a les inevitables transfusions de cristianisme que he rebut, sí crec, en canvi, en la pietat, no en el sentit de devoció per les coses santes sinó en la de sentiment de dolor suscitat per la desgràcia dels altres. La pietat és humana, umbilical diria, però el seu concepte ha experimentat al llarg de la història un procés de sacralització pareguda al dels primers **salmes**, originalment extralítúrgics. Cal profanar, rehumanitzar la pietat. Podrem així deixar de sentir, ni que siga per uns instants, el més secret i irracional dels alleujaments quan comprovem que l'infortuni s'ha emportat la vida d'un despietat, d'una persona que no va voler honorar el **dolor** suscitat per la desgràcia dels altres. Tindrè la pietat de no dir el seu nom.

DECI

*A contracor, hagueres d'embrutar-te
les mans de sang i l'aire de tristesa.
Les masses de pa, sens déus i amb pesta
et calfaren el cap. D'ira i de llàgrimes.
I hagueres de tallar ben curt i recte.
Només, que no ho pagà qui més devia.
Així, sovint la història: trencada
pel fil més feble. I els teus ulls ho saben.*

Antoni Ferrer

(de «Pietà», Ed. Amós Belinchon, València, 1993)

Button

Button

«Karma Police», de Radiohead